

Învățã Biblia despre o „împãcare generalã”?

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Învăță Biblia despre o „împăcare generală”?

Ce înseamnă „împăcarea generală”? Conform acestei învățături Hristos nu a purtat numai păcatele *credincioșilor*, ci și păcatele *tuturor oamenilor*; însă mulți nu primesc oferta iertării păcatelor și de aceea vor merge în pierzare. Uneori se folosește în sprijinul acestor gânduri imaginea unui cec în alb, pe care Hristos l-ar fi dat fiecărui om, dar pe care nu fiecare om îl onorează. Adepții „împăcării generale” nu sunt totdeauna adepți ai împăcării tuturor oamenilor; ei cred pe deplin în pedeapsa veșnică. Invers, toți adepții împăcării tuturor oamenilor cred obligatoriu și într-o „împăcare generală”, în afara de aceia care presupun că s-ar putea contribui cu ceva la mântuire (cu toate că ei niciodată nu s-ar exprima așa!), prin faptul că porți pedeapsa prin judecată pentru propriile păcate.

„Împăcarea generală” este o treaptă premergătoare spre împăcarea tuturor oamenilor și are consecințe asemănătoare. Tema „împăcarea generală” se întâlnește foarte des în vorbirea obișnuită și în propovăduirea Cuvântului chiar și în bisericile fidele Bibliei, parțial promovată prin cântări corespunzătoare. Se spune, Hristos a luat asupra Sa toate păcatele tuturor oamenilor, și de aceea nimeni nu trebuie să piară din cauza propriilor păcate. Dacă cineva merge în pierzare, atunci numai din cauza propriei *necredințe*; ca argument se citează Ioan 3.18¹. Dar necredința este de asemenea păcat (Evrei 3.12²)! A purtat Hristos *toate* păcatele minus *un singur* păcat, și anume acela al necredinței?

Să mori în propriile păcate?

Vrem să cercetăm „împăcarea generală” pe baza Bibliei. Dar mai înainte o întrebare: Dacă Hristos a purtat cu adevărat păcatele *tuturor* oamenilor, pentru ce atunci ar trebui ca oamenii să mai fie judecați? Biblia spune însă că va fi o judecată finală a celor necredincioși.³ În Apocalipsa 20.12,13 se spune, că „morții vor fi judecați ... potrivit faptele lor”. Aceasta înseamnă deci: cei necredincioși vor trebui să poarte ei înșiși pedeapsa pentru păcatele lor. Evident Hristos nu a purtat păcatele lor, căci altfel nu ar trebui să fie judecați *potrivit faptelor lor*. (compară cu Romani 2.6; 2 Corinteni 5.10; 11.15; Coloseni 3.5,6; Iuda 15). Și cine ar mai trebui să moară în păcatele lui, dacă Hristos a purtat deja păcatele *tuturor* oamenilor? „De aceea v-am spus că *veți muri în păcatele voastre*; căci dacă nu credeți că Eu sunt, *veți muri în păcatele voastre*” (Ioan 8.24). Nu este Dumnezeu vrednic de crezare?

Dacă totuși vor fi judecați oameni, cu toate că Hristos (conform învățăturii despre împăcarea generală) a purtat păcatele lor, atunci în cele din urmă Dumnezeu ar pedepsi păcatele de două ori: o dată în Hristos, și a doua oară omul însuși ar trebui să sufere pentru ele în judecată. Este însă un principiu al lui Dumnezeu, că El nu mai revine la păcatele care au fost deja ispășite. El nu le mai scoate la iveală, ele au fost aruncate „în adâncimile mării”, și El le-a îndepărtat atât de mult de la El, „cât este răsăritul de apus” (Mica 9.19; Psalmul 103.12; compară și cu Evrei 8.12; 9.12; 10.10; Isaia 43.25). Dacă cu toate acestea Dumnezeu ar acuza pe credincios de păcatele pe care Hristos le-a ispășit deja, El nu ar fi demn de încredere, și nu s-ar putea baza pe Cuvântul Său.

Trebuie credincioșii să mai poarte totuși pedeapsa pentru vina lor?

În afară de aceasta, dacă la sfârșit Dumnezeu (contrar făgăduinței din Cuvântul Său) pune în sarcina necredincioșilor păcate pentru care Hristos la cruce a purtat pedeapsa, după cum se presupune, și îi pedepsește încă o dată pentru ele – atunci, ce face pe credincios așa de sigur, că el nu va mai fi pedepsit pentru vina sa? Prin aceasta siguranța mântuirii ar fi chiar pentru timpul nostru imposibilă în cer. Noi niciodată nu am putea fi siguri, că Dumnezeu totuși nu ne va pedepsi cândva pentru păcatele noastre. – Deseori mulți nu sunt siguri de consecințele învățaturii împăcării generale, însă tocmai acestea sunt consecințele, dacă această învățătură este gândită până la capăt. S-ar putea ca împăcarea generală să fie considerată „umană”, dar nu este vorba de noi și de simțămintele noastre, ci de Dumnezeu.

Unii corinteni afirmă că „nu este o înviere a morților”. Pavel le-a prezentat consecințele acestui gând, conducându-i până la abisul afirmației lor, spunându-le: „Dacă numai în viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai de plâns dintre oameni” (1 Corinteni 15.12-19). Probabil corintenii au replicat imediat: dar noi nicidecum nu am afirmat, că noi credem în Hristos numai pentru viața aceasta. – Desigur, aceasta este adevărat, dar cu toate acestea Pavel i-a condus până la abisul afirmației lor, pentru ca prin aceasta ei să recunoască profunzimea nebuniei lor.

Unii adepți ai împăcării generale sau ai împăcării tuturor oamenilor vor reproșa probabil: multe din cele care sunt scrise aici, noi nicidecum nu le învățăm. – S-ar putea să fie așa. Dar sunt ei conștienți că învățătura lor conduce tocmai la aceasta?

Kelly a scris:

Dacă Domnul ar fi ispășit păcatele lumii întregi, atunci toată lumea ar veni în cer! Dacă El le-ar fi purtat păcatele în același fel cum le-a purtat pe ale noastre, ce ar mai avea atunci Dumnezeu să reproșeze lumii?⁴

A murit Hristos numai pentru cei aleși?

Învățătura calviniștilor, Hristos ar fi murit numai pentru cei aleși, arată cealaltă extremă. Scriptura spune clar: Hristos a murit pentru *toți*, El a plătit prețul de răscumpărare pentru *toți* oamenii. Cuvântul „toți” nu poate fi limitat numai la „toți aleși”, așa cum fac calviniștii. Sfânta Scriptură spune foarte clar: „Căci dragostea lui Hristos ne constrânge, încât socotim că, dacă Unul *a murit pentru toți*, toți deci au murit. Și El *a murit pentru toți*, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5.14,15). Locul acesta arată foarte clar, că Hristos a murit realmente *pentru toți oamenii* și nu numai pentru o grupă aleasă.

Calviniștii delimitează dimensiunea lucrării de răscumpărare făcută de Hristos, prin aceea că *limitează* valabilitatea morții lui Hristos la unii oameni, și anume la „cei aleși”. Dacă dimpotrivă cine atâră de învățătura împăcării generale, acela cade în extrema cealaltă, acordând dimensiune *mult prea mare* Purtătorului păcatelor pe cruce: din faptul că Hristos a murit *pentru toți oamenii*, el deduce în mod fals, că Hristos ar fi murit și *pentru păcatele* tuturor oamenilor sau că El ar fi purtat pe cruce păcatele *tuturor* oamenilor. Scriptura nu se exprimă în felul acesta. Este bine dacă rămânem la ceea ce spune Scriptura. „A murit pentru toți” nu înseamnă că Hristos a murit și *pentru păcatele* tuturor oamenilor. Este o mare diferență.

Cuvântul în limba greacă folosit în 2 Corinteni 5.14,15 pentru „pentru” [*hyper*] înseamnă: „cu privire la, spre avantajul, în favoarea”. Însă Hristos nu a murit numai pentru *toți* oamenii, El a plătit și prețul de răscumpărare cu privire la *toți* oamenii: „... Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru *toți* [*hyper*]” (1 Timotei 2.5,6). Aceasta înseamnă: fiecare poate veni, drumul este liber, omul nu are nici o dezvinovățire să nu vină. Deoarece fiecare poate veni, mesajul lui Dumnezeu se adresează *tuturor* oamenilor: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Nimeni nu poate spune: eu nu fac parte dintre cei aleși, de aceea nu pot veni, de aceea oferta mântuirii nu este valabilă pentru mine.

Că Hristos a plătit *prețul de răscumpărare* pentru *toți* oamenii, desigur aceasta nu include, că prin aceasta El a plătit și *păcatele* tuturor oamenilor. În privința aceasta nu ar trebui să mergem mai departe decât spune Scriptura. Nu este nici măcar un singur loc în Biblie, care spune, că Hristos ar fi purtat *păcatele* tuturor oamenilor. Dacă Hristos ar fi purtat realmente păcatele tuturor oamenilor, atunci în final, drept consecință, *toți* oamenii vor fi împăcați (ceea ce învață doctrina împăcării tuturor oamenilor).⁵

În continuare câteva locuri din Biblie referitoare la această temă:

- **Isaia 53.12:** De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari (textual: **cei mulți**), și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele **multora** și S-a rugat pentru cei vinovați.

Din context rezultă că „mulți” sunt iudeii convertiți.

- **Marcu 10.45:** Căci Fiul Omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească, și să-Și dea viața răscumpărare **pentru mulți**.
- **Matei 20.28:** Pentru că nici Fiul Omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare **pentru mulți**.
- **Matei 26.28:** ... căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă **pentru mulți**, spre iertarea păcatelor. [vezi și Marcu 14.24].
- **Evrei 9.28:** ... tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele **multora**, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.
- **1 Petru 2.24:** El a purtat păcatele **noastre** în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați.

Din context rezultă clar, că „păcatele noastre” în 1 Petru 2.24 sunt păcatele acelor care au crezut.⁶

- **Ioan 1.29:** A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul [la singular] lumii!”

Să observăm, că nu se spune „care ridică păcatele [la plural] lumii”! Realmente Hristos prin lucrarea Sa la cruce a pus baza pentru ca odată problema păcatului (păcat, ca principiu rău) să poată fi îndepărtat din cosmos.

- **1 Ioan 2.2:** El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi [textual: ci și pentru lumea întreagă].

În textul original în limba greacă nu se spune „pentru *păcatele* lumii întregi”! Într-adevăr așa se prezintă de unele traduceri (traducându-se: „pentru ale întregii lumi”), dar în textul original nu stă nici „cele ale” și nici „păcatele lumii”. Traducătorii au considerat aici că trebuie să adauge ceva pentru o înțelegere mai bună; din păcate acest adaos contribuie la derutare.

- **Ioan 8.24:** De aceea vă spun că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, **veți muri în păcatele voastre.**

Dacă un om poate muri în păcatele lui, atunci evident Hristos nu a murit pentru păcatele tuturor oamenilor.

- **Apocalipsa 20.13:** Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. **Fiecare a fost judecat după faptele lui.**

Dacă oamenii vor fi judecați după faptele lor, atunci evident Hristos nu a purtat păcatele acestor oameni.

Fondul de cântări

La sfârșitul acestui capitol un cuvânt despre fondul de cântări actual. În diferite grupe, cercuri și biserici se cântă din cărți de cântări în care se găsesc gânduri nebiblice în textul cântării. Vrem să arătăm aici pe scurt cum de exemplu învățătura despre „împăcarea generală” (că Hristos ar fi purtat vina/păcatele tuturor oamenilor) a câștigat deja teren în unele cântări și prin aceasta influențează gândirea și convingerea noastră. Nu imputăm autorilor textelor cântărilor că ei răspândesc intenționat această învățătură, însă probabil ei nu sunt totdeauna în clar de efectul afirmațiilor textelor lor.

Pe baza unor texte de cântare vrem să arătăm cum părerea despre împăcarea generală este transportată în capetele noastre aproape pe neobservate și deseori neluată în seamă de noi. Multe învățături pot câștiga teren numai pentru că se cântă mereu cântările și prin reluarea permanentă se cuibărește în capete o convingere despre conținutul cântat. Probabil vor fi puțini cei care vor lua un studiu doctrinar la o anumită temă, dar ei cântă în fiecare duminică (și în alte timpuri) cântări, la al căror conținut profund de multe ori nici nu s-au gândit temeinic. Noi toți am procedat așa.

Găsim învățătura despre „împăcarea generală” de exemplu în cântările următoare:

- „Tu pentru mine-ai mers la Golgota” (cântarea 519 din GL, strofa 2): „Cununã de spini ai purtat, / iar Dumnezeu Și-a ascuns fața, / când *vina lumii ai luat*, / și vina mea, și Ți-ai dat viața.”
- „Isus a venit” (cântarea 237 din GL, strofa 3): „Isus a venit, jertfã pentru pãcate; / *Pãcatele lumii întregi* le poartã Mielul acesta, pe toate.”
- „Priviți aici, Robul Sãu” (Cântarea 338 din L., strofa 3): „Adevãrat, fãrãdelegile El le-a purtat, / *a lumii-ntreagã vinã*, asupra Sa a luat.”⁷

Cei care poartã rãspunderea în Bisericã fac bine dacã ar verifica cântãrile, care se cântã, în ceea ce privește conținutul lor doctrinar și corectitudinea lor din punct de vedere biblic. Aceasta nu este nicidecum despicarea firului de pãr în patru, ci face parte din responsabilitatea lor de a bara pãtrunderea învãțãturilor false. În afarã de aceasta nu vrem sã uitãm nici faptul cã noi trebuie sã adorãm pe Tatãl „în Duh și adevãr” (Ioan 4.23,24). Ceea ce noi vrem sã aducem Tatãlui în adorare prin Duhul ar trebui sã corespundã totdeauna adevãrului revelat în Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu, Tatãl nostru, va avea cu siguranță foarte multã rãbdare cu necunoașterea, dar ce pagubã este dacã noi *nu vrem* sã ne facem gãnduri cu privire la afirmațiile (dubioase) ale textelor, ci trecem simplu superficial peste aceste lucruri, dupã moto „Ce conteazã, în rest este o cântare frumoasã, și eu am cântat-o totdeauna cu plãcere”. O astfel de atitudine lãuntricã nu cade de acord cu o adorarea „în Duh și adevãr”, despre care Domnul nostru Însuși vorbește (comparã cu Ioan 4). De altfel Domnul Isus nu vorbește cu teologul Nicodim despre felul corect, voit de Dumnezeu al adorãrii, ci cu o persoanã care nu era teolog: cu femeia pãcãtoasã de la fântâna lui Iacov. Deci aceste lucruri nu sunt (numai) pentru cei cu pregãtire teologicã sau pentru cei interesați sau pentru frații în vârstã de peste șaizeci de ani, ci ele privesc pe fiecare creștin credincios, care dorește sã adore pe Tatãl sincer și corect – cãci a fi spiritual niciodatã nu este o problemã de inteligență sau experiență!

Adnotare

[1] „Cine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru cã n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.”

[2] „Luați seama, fraților, ca nici unul dintre voi sã aibã o inimã rea a necredinței, îndepãrtându-se de Dumnezeul cel viu.”

[3] În contrast cu necredincioșii, credincioșii nu vin la judecatã. „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnicã și nu vine la judecatã” (Ioan 5.24).

[4] W. Kelly, *Was von Anfang an war*, Schwelm (Heijkoop-Verlag), pag. 75-79. Vezi și articolul „Starb Christus für die Sünden der ganzen Welt?” de W. Kelly pe <http://www.soundwords.de/artikel.asp?id=605>, tradus pe http://www.mesagerul-crestin.net/CB_NT/HTM/A_murit_Hristos_pentru_pacatele_lumii_intregi.htm.

[5] Pentru aprofundare vezi și articolul. W. Kelly, „*A murit Hristos pentru pãcatele lumii întregi*”.

[6] Cele spuse sunt valabile și pentru „nelegiuirea *noastrã* a tuturor” din Isaia 53.6, un verset, care de asemenea este folosit ca sã sprijine pãrerea împãcãrii generale: „Domnul a fãcut sã cadã asupra Lui nelegiuirea *noastrã* a tuturor”.

[7] Și alte cântãri lasã sã se presupunã cã compozitorii cântãrilor sunt adepții acestei învãțãturi, respectiv au fost sau cel puțin nu sunt sau nu au fost în clar cu privire la însemnãtatea afirmațiilor lor. De exemplu: Inimile noastre aparțin cu totul Omului de pe Golgota, / care în durerile amare ale morții a vãzut taina lui Dumnezeu, / Taina judecãții *vinii*

*tuturor oamenilor, / Taina luminii noi venită din plăcerea Tatălui” (cântarea 287 din GL). În cântarea, „Ei au legat mâinile lui Isus” (cântarea 29 din L.) se spune: „Pe El era *toată vina*”, și în cântarea „Dorința mea de a Te lăuda” se spune: „Tu ai *achitat orice vină* și Te-ai gândit și la mine” (cântarea 341 din L).*

Tradus de la: [Allgemeine Versöhnung \(5\)](#)

Traducere: Ion Simionescu